

Братъ за брата гине.

Митко и Веско сж братчета. Тѣ играятъ на ученици, гонятъ се, правятъ си колибки отъ калъ. Но и за малко нѣщо се посбиватъ: хващатъ се за коси и се дърпатъ и реватъ. . .

Единъ пжтъ баба имъ ги завари хванати за уши единъ другъ затеглили се съ всички сили и запищѣли и двамата въ единъ гласъ. . .

— Браво! . . Браво! . . Тѣй ли бива? — Извика имъ тя. — Че нали сте братя. Елате, ще ви разкажа една приказка..

Тѣ се пушнахъ веднага и седнаха край нея.

Тя започна:

— Минавала една мечка съ малкото си мече край едно село. Видѣли ги селенитѣ, грабнали: кой брадва, кой вила, кой каквото сварилъ и ги подгонили. Малкото мече се уплашило, побѣгнало и извикало на майка си:

— Бѣгай, мамо, да бѣгаме, цѣло село ни гони! . . .

Мечката се пообърнала, поусмихнала се, па казала:

— Ехъ, нека гони, село като село; . . ще погони, ще погони, па ще се върне, — и продължила кротко пжтя си.

И наистина едни отъ селенитѣ се уморили, други дострашело и започнали полека, полека да изоставатъ и да се връщатъ. Останали са-